

работѣхме, чу се топовенъ гърмежъ къмъ Търново. Ние спрѣхме да работимъ. Турихме сърпъ презъ рамо, плахо се споглеждаме единъ другъ. Следъ първия гърмежъ чу се втори, трети... четвърти... и всички духнахме къмъ дола да се криемъ въ христалацитѣ... Тѣй раята бѣше страшно изплашена отъ звѣрщината на турцитѣ.

Изведнажъ гледаме познатъ нашъ селянинъ тича безъ шапка на глава, вика и маха съ ржце.

— Стойте! викаше той. Не бѣгайте, руситѣ идатъ! Турцитѣ отъ Килифарево и Търново избѣгали по други пжтища. На пладне рускиятъ генералъ Гурко превзе и влѣзе въ Търново. Всички излѣзохме отъ шубръцитѣ, сбрахме се да се научимъ, какво е станало и нѣма ли вече опасностъ отъ турцитѣ. Селянинътъ-вестителъ бѣ много приказливъ. Потъналъ въ потъ, той съ ржце, очи и уста се мжчеше да ни увѣри, че „дѣдо Иванъ“ вече е въ Търново. Ние се радваме. Всички почнахме да се чудимъ, да скачаме, да викаме, особено децата...

Въ този мигъ надъ селото, на високия връхъ, нареченъ „Могилкитѣ“, по посока на Търново се бѣлнаха, като да слизатъ отъ небето, трима конника, ездейки високи коне и държащи въ ржце дълги копия, чиито лѣскави върхове блестѣха като огънь на залѣзващото слънце.

— Ето московцитѣ!— извика отъ все гърло баща ни. Почна да се кръсти. Бързо почнахме всички да се кръстимъ. Тутакси, камбаната на църквата и дървеното ѝ клепало почнаха силно да биятъ. Преди да разберемъ, що трѣбва да се прави, тримата конници съ бѣли фурашки и бѣли кители, претропахъ покрай насъ и викаха: Братушки, есть турки...? Заше метени отъ бързината, селянитѣ не знаяха, що и какъ да